

Arrest

nr. 164 441 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Ghanese nationaliteit, diende op 25.07.2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing d.d. 09.12.2011. Er werd op 19.01.2012 tevens een bevel om het

grondgebied te verlaten afgegeven. Ten aanzien van verzoeker werd op 17.11.2015 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 17.11.2015 vervolgens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Hij nam er op 17.11.2015 kennis van. Het betreft de thans bestreden beslissing.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: O.

voornaam: G.

geboortedatum: 20.06.1974

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft op 25.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.12.2011. Deze beslissing is op 19.01.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 18.02.2012 het grondgebied te verlaten.5(...)

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding. Zij is tijdig ingediend en is derhalve onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Exceptie van de verwerende partij :

Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

3.2. De verzoekende partij roept in een eerste middel onder andere de schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat geen rekening werd gehouden met haar privé-, gezins- en familieleven. Zij verwijst naar het feit dat zij een verklaring wettelijke samenwoning met mevrouw P. A. heeft afgelegd in het kader waarvan op dezelfde dag, als de dag van de afgifte van de bestreden beslissing een gehoor werd afgenomen.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er in enige mate rekening gehouden werd met het gezinsleven van de verzoekende partij. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij en mevrouw P. A. op 2 juli 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en dat een onderzoek naar een schijnverklaring wettelijke samenwoning werd gestart.

In een antwoord aan de stad Antwerpen van 23 juli 2015, zoals blijkt uit het administratief dossier, wordt aangegeven dat de verzoekende partij op 25 juli 2011 een ‘aanvraag 9bis’ heeft ingediend bij de stad Antwerpen, waar hij verbleef, dat hij een paspoort en Italiaans identiteitsdocument heeft voorgelegd en dat de aanvraag op 9 december 2011 onontvankelijk werd verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook worden een aantal gegevens met betrekking tot mevrouw P. A. vermeld, wordt gewezen op het feit dat de (voormalige) echtgenoot van mevrouw verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk met mevrouw en dat de man waarmee mevrouw voorheen samenwoonde verblijfsrecht trachtte te

bekomen op basis van de wettelijke samenwoning en nadien als vader van hun kind waaromtrent de tweede aanvraag nog hangende is. Op 27 juli 2015 wordt in een e-mailbericht de informatie toegevoegd dat de verzoekende partij in het bezit was van een Italiaanse verblijfskaart op basis van werk, vervallen op 20 oktober 2011, dat hij toen verklaarde ongehuwd te zijn en dat hij momenteel geen verblijfsrecht heeft in Italië.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in voormeld artikel 74/13, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen en dat de verzoekende partij dit niet zou bewijzen. De verwerende partij kan echter niet voorhouden dat de gezinssituatie, de verklaring tot en het onderzoek naar de wettelijke samenwoning niet uit het administratief dossier zouden blijken. De verzoekende partij voert terecht een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen verder dat waar de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, voornoemd artikel geen motiveringsplicht bevat. De Raad stelt vast dat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf inderdaad nergens sprake is van een formele motiveringsplicht, maar wijst erop dat het bestuur in elk geval gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig, zodat op de andere onderdelen ervan en op het tweede middel niet verder dient te worden ingegaan.

3.3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op

de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

Uit de bespreking van het middel dat steunt op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, blijkt dat er geen rekening werd gehouden met familiebanden en dat zodoende kan worden aangenomen dat er wat betreft artikel 8 EVRM, dat het recht op familieleven beschermt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting achttien maart tweeduizend en zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M.-C. GOETHALS